

УДК 347.191.1

Алла Зеліско,

канд. юрид. наук,
доцент кафедри цивільного права
Юридичного інституту
Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

ПІДПРИЄМНИЦЬКІ ЮРИДИЧНІ ОСОБИ ПРИВАТНОГО ПРАВА: ТЕРМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ

У статті розглядаються правові механізми удосконалення регулювання системи підприємницьких юридичних осіб приватного права, пов'язані з належною розробкою означеного терміна як фундаментального. В основу моделювання терміна «підприємницька юридична особа приватного права» ставляться закони юридичної техніки та сучасної термінографії. На основі лінгвістичного аналізу запропонованого терміна розглянуто актуальне для вітчизняної доктрини співвідношення понять «підприємницька юридична особа» та «комерційна юридична особа». У результаті дослідження підтверджено наявну у доктрині концепцію відмінності цих понять та підтримано позицію визнання поняття «підприємницька діяльність» ширшим, аніж «комерційна діяльність».

Ключові слова: підприємницька юридична особа, комерційна юридична особа, юридична особа приватного права, поняття (термін).

Сучасний етап розвитку чинного законодавства України дає змогу однозначно констатувати відсутність у ньому уніфікованої системи підприємницьких юридичних осіб приватного права, що зумовлено як відмінністю систем юридичних осіб, установлених в ЦК та ГК України, так і невідповідністю спеціальних нормативних актів означеним вище кодексам. З огляду на наведені фактори зберігає актуальність потреба наукових пошуків у сфері послідовності регулювання юридичних осіб приватного права, зокрема тих, які є підприємницькими і становлять основу ефективної ринкової економіки у європейських державах. Вказане може бути здійснене лише за рахунок «переформатування» наявної системи юридичних осіб у ЦК України.

Юридичні особи були предметом досліджень багатьох відомих науковців у галузі цивільного, господарського й аграрного права, зокрема: С. С. Алексєєва, Т. В. Боднар, Д. В. Бобрової, В. І. Борисової, С. Н. Бра́туса, В. А. Васильєвої, І. В. Венедиктової, О. М. Вінник, О. В. Дзери, А. С. Довгерта, І. С. Канзафарової, О. Р. Кібенко, В. М. Коссака, О. В. Кохановської, В. М. Кравчука, Н. С. Кузнєцової, І. М. Кучеренко, В. В. Луца, Р. А. Майданика, В. Д. Примака, В. М. Селіванова, І. А. Селіванової, В. І. Семчика, І. В. Спасибо-Фатєєвої, Р. О. Стефанчука, Н. І. Титової, Є. О. Харитоновна, О. І. Харитонової, Я. М. Шевченко, Ю. С. Шемшученка, Г. Ф. Шер-

шенєвича, Р. Б. Шишки, В. С. Щербини, О. В. Щербини та інших. Однак постійні динамічні процеси, які відбуваються в українському суспільстві на шляху до світової інтеграції, вимагають комплексного перегляду сучасної доктрини, чинного законодавства України і практики його застосування з метою приведення механізму правової регламентації підприємницьких юридичних осіб приватного права у відповідність до сучасних соціально-економічних умов.

Метою нашої статті є термінологічна розробка поняття «підприємницька юридична особа приватного права» як такого, яке має уніфікаційне призначення у моделюванні означеного вище правового механізму.

Таке поняття є, насамперед, доктринальним, що дасть змогу сформувати конститутивну основу для належної уніфікації та диференціації правового регулювання організаційно-правових форм досліджуваних юридичних осіб приватного права. Водночас науковість цього поняття жодним чином не применшує прикладного його значення. І справді, розробку доктринальних понять у юриспруденції не потрібно недооцінювати. Зокрема, як зазначає М. І. Панов, викликає сумнів ґрунтовність твердження, що поняття визнаються правовими тільки за допомогою правових норм. Така позиція веде до ігнорування активної ролі правової науки (а також і юридичної практики) у розробці її понятій-

ного апарату, не відображає активного впливу науки на правотворчість [1, с. 50].

Кваліфікуючими критеріями, які дозволяють застосовувати до значного переліку організаційно-правових форм юридичних осіб поняття «підприємницька юридична особа приватного права», є наявність між засновниками (учасниками) та юридичною особою специфічного правового зв'язку майнового характеру, зумовленого створенням таких юридичних осіб з метою отримання прибутку шляхом об'єднання майнових вкладів засновників (учасників) на основі установчих документів. Розробка правової конструкції уніфікуючого поняття (терміна) «підприємницька юридична особа приватного права» дає змогу не лише привести до спільного знаменника правове регулювання статусу всіх організаційно-правових форм таких юридичних осіб, але й більш рельєфно виокремити специфіку їхніх індивідуалізуючих ознак, тобто ознак кожної їх організаційно-правової форми зокрема. Окрім того, варто погодитися із сучасними провідними теоретиками щодо пріоритетності якісного термінологічного апарату для забезпечення ефективності механізму правового регулювання окремих інститутів (в даному випадку – інституту юридичних осіб). Як зазначає М. І. Панов, особливістю правових понять і категорій є те, що вони не тільки відображають певний рівень знань щодо об'єктів і явищ правової реальності та виступають засобом подальшого і поглибленого їх пізнання, а й те, що при включенні їх у правові норми вони входять до змісту цих норм і тому виконують найважливішу функцію права – регуляторну, визначаючи при цьому обсяг і зміст правового регулювання. Отже, є всі підстави стверджувати, що чим глибше і досконаліше розроблені правові поняття і категорії юридичної науки, тим досконаліше саме позитивне право як таке, тим точніше і якісніше воно здатне регулювати відповідні суспільні відносини [1, с. 51].

Обґрунтувавши потребу існування та використання у сучасній юриспруденції поняття (терміна) «підприємницька юридична особа приватного права», потрібно аргументувати також його лінгвістичну та юридичну модель. У літературі під терміном розуміють слово або словосполучення, яке однозначно і точно дає визначення чітко окресленому спеціальному поняттю [2, с. 988]. Правове поняття (термін) визначають також як словесні, концентровані формулювання думки як спосіб віддзеркалення типового або конкретного явища, стану або процесу в загальному предметі юридичної науки, як підсумок, сума здобутих наукових знань про них [3, с. 115].

Також його розуміють як найбільш загальне фундаментальне поняття, що відображає сутнісні, закономірні зв'язки й відношення об'єктів пізнання і дослідження [4, с. 202].

Запропонований нами термін із точки зору лінгвістичної моделі є словосполученням, і, на перший погляд, може виникнути враження про його словесну перенасиченість. Н. В. Артикуца наголошує на тому, що сучасне термінознавство визначає специфічні ознаки терміна, які в сукупності відрізняють його від загальнонавчаних слів: системність, точність, прагнення до однозначності, відносна незалежність від контексту, наявність дефініції, функційна усталеність, конвенціональність, офіційність, стандартизованість, лаконічність, суворона нормативність, стилістична нейтральність, відсутність експресивності, коректність [5, с. 36]. Однак, виходячи із загальних положень юридичної термінографії, саме словосполучення є найбільш продуктивним способом сучасного терміноутворення, який сприяє точності й однозначності термінології [6, с. 116]. Лінгвістичне спрощення запропонованого терміна призводить до деформації його змістового навантаження – воно «розмивається», починаючи включати в себе ті юридичні особи, які не є класичним проявом організаційно-правової форми ведення бізнесу в сучасному суспільстві. Зокрема, вагомим значенням в окресленому плані має наголошення на належності таких юридичних осіб до «приватного права». Фундаментальний поділ юридичних осіб на публічні та приватні здійснений на основі правових критеріїв, що підкреслюють кардинальну відмінність статусу перших від других. Відповідно до доктрини цивілістики, критерієм такого поділу є природа акта, на підставі якого виникає організація. Юридична ж особа приватного права створюється на підставі установчих документів відповідно до ст. 87 ЦК України [7, с. 68]. В основі виникнення таких юридичних осіб, зазначає Н. В. Козлова, лежить заснований на вільному волевиявленні засновників правочин, спрямований на встановлення правового зв'язку, який виникає після державної реєстрації юридичної особи між її засновниками і нею [8, с. 203]. Лінгвістична модель терміна «підприємницька юридична особа», з огляду на особливості чинного законодавства, передбачає інше коло організаційно-правових форм юридичних осіб, аніж у запропонованому нами формулюванні. Річ у тім, що вітчизняні нормативні акти містять вказівки на існування тих юридичних осіб, які, будучи особами публічного права згідно з чинним законодавством, мають риси підприємницьких. І якщо в плані господарських

товариств, створених державою чи територіальною громадою, специфічний статус їхніх засновників не впливає на належність їх до юридичних осіб приватного права, то стосовно інших видів підприємницьких юридичних осіб ситуація дещо відмінна. Наприклад, у главі 8 ст. 73 ГК України передбачена можливість функціонування державних унітарних підприємств. Відповідно до положень наведеної статті, такі підприємства утворюються компетентним органом державної влади в розпорядчому порядку на базі відокремленої частини державної власності, як правило, без поділу її на частки, що входить до сфери його управління. Згадаймо, що ч. 2 ст. 81 вказує на те, що юридична особа публічного права створюється розпорядчим актом Президента України, органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, – отже, є підстави трактувати державні унітарні підприємства як юридичні особи публічного права. Водночас, ч. 8 ст. 83 ГК України передбачає, що державні унітарні підприємства діють як державні комерційні підприємства або казенні підприємства. А ст. 74 ГК України містить визначення державного комерційного підприємства: суб'єкт підприємницької діяльності, який діє на основі статуту або модельного статуту і несе відповідальність за наслідки своєї діяльності усім належним йому на праві господарського відання майном згідно із цим Кодексом та іншими законами, прийнятими відповідно до цього Кодексу. Не вдаючись у подробиці доволі гібридної природи державних комерційних підприємств з унітарним устроєм із позицій поділу юридичних осіб на публічні та приватні, можемо стверджувати, що законодавство відносить їх до підприємницьких юридичних осіб.

Лінгвістична модель запропонованого нами терміна «підприємницька юридична особа приватного права» дає змогу охопити класичні з правового погляду організаційно-правові форми юридичних осіб, придатні для ведення підприємницької діяльності, а також виключити з переліку таких форм ті, що мають доволі специфічну природу і є деякою мірою атактичними проявами соціалістичного простору. Розглянутий термін, які і всі правові терміни (поняття), на думку М. Панова, має характеризуватися відносною статичністю, завершеністю, тому що вони (терміни), з огляду на їхній обсяг і зміст, досить чітко фіксують точно визначений рівень знань про найбільш загальні та істотні риси правових явищ певного виду (типу, класу). Однак статичність правових понять не є абсолютною, оскільки погли-

блення знань є безперервним процесом. Як і всі наукові поняття, вони рухливі, відрізняються відносним динамізмом, мають тенденцію до розвитку й удосконалення відповідно до поглиблення знань про об'єктивну дійсність, яка динамічно розвивається [1, с. 51]. Цілком очевидно, що окреслені науковцями тенденції до динаміки правових понять (термінів) стосовно досліджуваного нами терміна «підприємницька юридична особа приватного права» проявляються особливо яскраво. Адже розвиток підприємницької діяльності і пристосування її до сучасних соціально-економічних умов може спричиняти зменшення чи збільшення організаційно-правових форм юридичних осіб, придатних для ведення бізнесу. Як наслідок, згаданий термін буде мати ознаки динамічності в результаті зменшення чи збільшення його змістового обсягу.

Із позицій лінгвістики особливої уваги потребує використання у запропонованому терміні слова «підприємницька». Ставлення до такого формулювання у юридичній літературі доволі неоднозначне. Суть проблеми полягає в існуванні двох понять, які вживаються паралельно в науці і законодавстві України та зарубіжних держав: «підприємницька юридична особа» та «комерційна юридична особа». Норми, які безпосередньо визначають правове регулювання юридичних осіб приватного права, містять термін «підприємницька» (ст. 84 «Підприємницькі товариства», ст. 85 «Непідприємницькі товариства»). Щодо терміна «комерційна», то глава 7 ЦК України «Загальні положення про юридичну особу» містить його лише в одному випадку: юридична особа, що є підприємницьким товариством, може мати *комерційне* (фірмове) найменування (ч. 2 ст. 90 ЦК України). Аналіз ч. 1 ст. 489 ЦК України, що встановлює умови надання комерційному найменуванню правової охорони, дозволяє стверджувати, що такий термін пов'язаний зі *сферою діяльності юридичної особи*, оскільки «дає можливість відрізнити одну особу з-поміж інших та не вводить в оману споживачів щодо справжньої її діяльності». Як теоретики, так і практики наголошують на тому, що комерційне найменування виступає ідентифікатором юридичної особи на ринку [9, с. 27].

Термін «комерційна» міститься також в інших нормах ЦК України, зокрема в ст. 1116 ЦК України «Комерційна концесія», яка визначає право використання об'єктів права інтелектуальної власності (торговельних марок, промислових зразків, винаходів, творів, комерційних таємниць тощо), комерційного досвіду та ділової репутації юридичної особи на основі платного договору. Як бачимо,

такий термін знову ж таки, подібно до комерційного найменування, застосовується для означення *специфіки сфери* використання певних об'єктів, що можуть бути передані за цим договором. Адже, укладаючи цей договір, користувач отримує весь комплекс комерційних можливостей для ведення бізнесу за відпрацьованими схемами з уже відомою діловою репутацією та відомою торгівельною маркою [10, с. 200].

Міститься досліджуване поняття і в ст. 489 ЦК України щодо комерційної таємниці. Згідно із цією статтею правова охорона надається комерційному найменуванню, якщо воно дає можливість вирізнити одну особу з-поміж інших та не вводить в оману споживачів щодо справжньої її діяльності. Така ж термінологія використовується в ст. 243 про комерційне представництво, яке фактично є представництвом підприємців при укладенні ними договорів у сфері підприємницької діяльності. Усі розглянуті нами випадки застосування в нормах ЦК України терміна «комерційна» свідчать, що ним позначаються відносини торгівельного характеру на підставі укладення договорів. Окрім того, такі відносини функціонують у межах підприємницьких.

Якщо звернутися у пошуках використання досліджуваного терміна до інших нормативно-правових актів, то він наразі не є таким, що часто вживається у їх положеннях. Одним із чинних нормативних актів, який містить цей термін, є ГК України. Зокрема, згідно з ч. 2 ст. 3 ГК України господарська діяльність, що здійснюється для досягнення економічних і соціальних результатів та з метою одержання прибутку, є *підприємництвом*, а суб'єкти підприємництва – підприємцями. Господарська діяльність може здійснюватись і без мети одержання прибутку (*некомерційна* господарська діяльність). Як бачимо, ГК України взагалі непослідовно вживає обидва аналізовані нами поняття, причому виявити логічність у саме такому їх застосуванні доволі важко, як і з'ясувати їх тотожність або відмінність.

Потрібно вказати на те, що термін «комерційний» стає дедалі популярнішим у науковій літературі з огляду на інтеграційні процеси в державі, саме тому питання співвідношення його з поняттям «підприємницький» потребує однозначного вирішення. Термін «комерційний» використовується в окремих спеціальних законах, зокрема Законі України «Про електронну комерцію» (ст. 3) [11]. Вказаний Закон трактує термін «комерція» в межах відносин, що спрямовані на отримання прибутку і виникають під час вчинення правочинів щодо набуття, зміни

або припинення цивільних прав та обов'язків. Означене визначення свідчить про спробу поєднання критеріїв, які лежать в основі понять «підприємницький» та «комерційний», адже сфера діяльності уже не виступає конститутивною ознакою останнього поняття.

Щодо терміна «підприємницька юридична особа», то суть його можна з'ясувати, виходячи зі ст. 84 ЦК України «Підприємницькі товариства», аналіз якої свідчить, що підприємницька діяльність – це діяльність з метою отримання прибутку і наступного розподілу його між учасниками цієї діяльності. Ст. 42 ГК України визначає підприємництво як самостійну, ініціативну, систематичну, на власний ризик господарську діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку. Отже, в основі терміна «підприємницька юридична особа» лежить критерій систематичної ризикової діяльності з метою одержання прибутку для наступного його розподілу між учасниками. Критерій сфери діяльності в даному разі не застосовується. Виходячи з аналізу законодавства, можемо зробити висновок, що його норми використовують ці два терміни як тотожні, але у більшості випадків визначають в їх основі різні критерії (в одному випадку – сфера діяльності з метою одержання прибутку, в іншому – ризиковий систематичний характер діяльності з метою одержання прибутку).

Відсутня однозначність уживання і трактування досліджуваних термінів і в літературі. Комплексний розгляд основних доктринальних концепцій, що є у сучасній науці, свідчить про наявну тенденцію до розмежування цих понять. Однак позиції щодо пріоритетності використання їх у законодавстві відмінні. Зокрема, І.В. Спасибо-Фатєєва розмежовує поняття «підприємницька діяльність» (в основу ставиться критерій мети отримання прибутку) та «комерційна діяльність» (в основу ставиться критерій сфери діяльності) і зауважує, що розмежування цих понять дасть змогу уникнути суперечностей щодо здійснення непідприємницькими товариствами підприємницької діяльності та заборони розподілу прибутку між учасниками деяких підприємницьких товариств. Пропонується поділяти юридичні особи на комерційні та некомерційні. У результаті цього, наголошує науковець, некомерційною буде юридична особа, яка не діє у сфері комерції, хоча при цьому може мати на меті отримання прибутку [12, с. 68].

На пріоритетності застосування терміна «підприємницька організація» наголошується у дослідженнях, проведених

В. М. Махінчуком, який, дотримуючись позиції щодо розмежування досліджуваних понять, наголошує на необхідності узгодження понятійного апарату чинного законодавства та вважає, що перевагу потрібно надати використанню терміна «підприємницький» як такого, що не має іноземного походження. Водночас, зазначає науковець, терміном «комерційний» можна було б позначити інше поняття або певний вид підприємництва [13, с. 65]. У своїй монографії В. М. Махінчук чітко визначає комерційну діяльність як різновид підприємницької [14, с. 56].

У науковій літературі існує також позиція щодо ототожнення вказаних понять. Зокрема, В. В. Залеський вказує, що поняття «комерційна організація» рівнозначне поняттю «підприємницька організація», так само як термін «підприємницька діяльність» ідентичний терміну «комерційна діяльність». У широкому значенні слова будь-який підприємець є комерсантом. Саме таке розуміння комерційної діяльності і комерсанта закладене в торгових кодексах ряду держав. Наприклад, ст. 1 Французького торгового кодексу визначає, що комерсантами є особи, які укладають торгові угоди в процесі здійснення своєї звичайної професії [15, с. 47]. Вказане підтримується також Ю.О. Вербицькою, яка зазначає, що фонетично такі терміни принципово відрізняються один від одного, але з точки зору сутності запропонованих новацій важко віднайти ґрунтовні відмінності між підприємницькою організацією і комерційною організацією [16, с. 15-16].

Вважаємо за необхідне підтримати позицію учених, які розробили концепцію розмежування понять «комерційна юридична особа» та «підприємницька юридична особа», оскільки аналіз чинного законодавства справді підтверджує змістову відмінність цих понять та наявність у їх основі різних критеріїв (сфери діяльності – в першому випадку, мети отримання прибутку для розподілу між учасниками – в другому випадку). Відмінність цих термінів підтверджується і зверненням до досвіду лінгвістичної термінології іноземних держав. Наприклад, в англійській мові використовується також два поняття: 1) «entrepreneurial» – підприємницький, вживається в аспекті пов'язаності такої систематичної діяльності з ризиком; 2) «commercial» – прибутковий, торговий, такий, що має відношення до торгівлі [17, с. 34]. Ці поняття з лінгвістичної позиції стоять у різних синонімічних рядах. Як бачимо, поняття комерції пов'язується з торгівельною діяльністю (про це свідчить аналіз змісту

норм чинного законодавства України, які використовують фрагментарно термін «комерційний»), тоді як підприємницька діяльність за своєю суттю є більш широким поняттям. Наприклад, технопарки займаються ризиковою підприємницькою діяльністю на основі розробки та/або вдосконалення наявних технологій, і лише кінцевий етап їх функціонування може проявлятися у торгівельній сфері.

При цьому треба підкреслити, що використання у законодавстві єдиного критерію комерційності діяльності юридичних осіб не вирішить неоднозначної ситуації з проблемами кваліфікації окремих організаційно-правових форм юридичних осіб у плані специфіки їх оподаткування як непідприємницьких. Адже зберігатиметься ситуація, за якої юридичну особу не можна бути ідентифікувати як таку, що має звільнитися від оподаткування в результаті того, що вона буде мати на меті отримання прибутку для розподілу його між учасниками і в цьому сенсі не відрізнятиметься від класичних підприємницьких структур.

Висновок

Таким чином, поряд зі з'ясуванням різного значення термінів «комерційна юридична особа» та «підприємницька юридична особа», потрібно вказати на необхідність зміни підходів до тлумачення останнього терміна, що спонукає до проведення подальших наукових досліджень в окресленій сфері правовідносин.

Список використаних джерел:

1. Панов М. Проблеми методології формування категоріально-понятійного апарату юридичної науки / М. Панов // Право України. – № 1. – 2014. – С. 50.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / упоряд. В. Т. Бусел. – К.: Перун, 2005. – С. 988.
3. Словарь терминов по теории государства и права: учебное пособие / рук. авт. кол. Н. И. Панов. – Х.: Основа, 1997. – С. 115.
4. Селіванова О. О. Сучасні лінгвістика: термінологічна енциклопедія / О. О. Селіванова. – Полтава: Довкілля, 2006. – 716 с.
5. Артикуца Н. Основи вчення про юридичний термін і юридичну термінологію / Н. Артикуца // Українська термінологія і сучасність: зб. наук. праць КНЕУ. – Київ, 2005. – Вип. 6. – С. 35–42.
6. Артикуца Н. В. Мова і культура правотворчості / Н. В. Артикуца // Наукові праці Кам'янець-Подільського державного університету. Філологічні науки / [відп. ред. Ю. О. Маркітанов]. – Кам'янець-Подільський: Аксіома, 2007. – Вип. 15. – Т. 1. – С. 115–120.
7. Цивільний кодекс України. Науково-практичний коментар / за ред. розробників проекту Цивільного кодексу України. – К.: Істина, 2004. – 928 с.

8. Козлова Н. В. Правосуб'єктність юридического лица / Н. В. Козлова. – М. : Статут, 2005. – 476 с.

9. Дорошенко О. Структура комерційного найменування / О. Дорошенко, К. Щукіна // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2009. – № 3. – С. 25–31.

10. Дмитришин В.С. Договір комерційної концесії та договір франчайзингу. Співвідношення понять та правова природа / В. С. Дмитришин // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 3. – С. 199–203.

11. Про електронну комерцію : Закон України від 03.09.2015 № 675-VIII [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 45. – Ст. 410. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=2306%E0&skl=8.

12. Спасибо-Фатеева І.В. Юридичні особи за цивільним кодексом України / І.В. Спасибо-Фатеева // Приватне право. – № 2. – 2013. – С. 62–70.

13. Махінчук В. М. Підприємництво та комерція за законодавством України / В. М. Махінчук // Юридична Україна. – 2012. – № 11. – С. 63–69.

14. Махінчук В. М. Приватноправове регулювання підприємницьких відносин в Україні: монографія / В. М. Махінчук. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 320 с.

15. Залесский В. В. Создание и деятельность коммерческих организаций / В. В. Залесский // Право и экономика. – 1998. – № 1. – 115 с.

16. Вербицкая Ю.О. О делении организаций на коммерческие и некоммерческие / Ю.О. Вербицкая // Корпорации и учреждения : сборник статей / отв. ред. М.А. Рожкова. – М. : Статут, 2007. – С. 7–27.

17. Краткий англо-русский словарь юридических терминов / [авт.-сост. О. И. Васюкова, А. И. Долгорукова, Т. В. Коваленок, И. В. Крюковская и др.] ; под общ. ред. О. И. Васюковой. – Мн. : БГУ, 2003. – 99 с.

В статье рассматриваются правовые механизмы, касающиеся усовершенствования регулирования системы предпринимательских юридических лиц частного права, связанные с надлежащей разработкой указанного термина в качестве основополагающего. Моделирование термина «предпринимательское юридическое лицо частного права» совершено с помощью законов юридической техники и современной терминологии. На основе лингвистического анализа предложенного термина рассмотрено актуальное для отечественной науки соотношение понятий «предпринимательское юридическое лицо» и «коммерческое юридическое лицо». В результате исследования подтверждена существующая в науке концепция отличия этих понятий, а также поддержано мнение ученых о том, что содержание понятия «предпринимательская деятельность» является более широким, чем понятия «коммерческая деятельность».

Ключевые слова: предпринимательское юридическое лицо, коммерческое юридическое лицо, юридическое лицо частного права, понятие.

The current legislation of Ukraine does not contain the single system of the entrepreneurial legal entities of Private Law. The norms of Civil Code are producing the problems of activity of the entrepreneurial legal entities in practice. The reasons of this situation are: Commercial Code of Ukraine (system of the ventures), diversity of special acts. As a result, modern science needs development of unique term “the entrepreneurial legal entities of Private Law”. Modeling of this term is based on laws of legal technique. An author considered correlation of concepts of “the entrepreneurial legal entities of Private Law” and “commercial legal entities”. As a result, it is established, that these terms are different. An author supported scientific position of confession wider concept “entrepreneurial activity”, than “commercial activity”.

Key words: entrepreneurial legal entities of Private Law, commercial legal entities, legal entities of Private Law, term.

